

De aangekondigde dood van de socialistische partijen:

1. Historisch zijn ze ontstaan in de politieke machtsstrijd als een emancipatiebeweging om het arbeidspotentieel te vergroten op intellectueel en organisatorisch vlak: scholing was noodzakelijk wegens gesofisticeerde industriële ontwikkelingseisen, gepaard aan het lokmiddel van sociale promotie naar een middenklasse. Naast het uitbreiden van een nieuw consumptiegedrag dat een al te stramme zingevingsgemeenschap kon sublimeren. Het gevolg van deze ontwikkeling was het opbreken van het rurale gemeenschapsleven, de vereenzaamde 'verellending' in industriële krottenwijken en het opbouwen van een nieuw geloof in de historische roeping van de arbeidersklasse als bevrijdende factor voor de mensheid.
2. **Roberto Michels ijzeren wet van de oligarchie in de socialistische partijen** verklaart waarom zij in essentie ondemocratisch werken en geleid worden onder het mom van permanent noodzakelijke slagvaardigheid in de zelfverkleerde klassenstrijd. Wanneer volgens **Claude Lefort 'de democratie een permanente strijd vereist rond de troon van de macht die nooit bezet mag blijven'**, geldt dit zeker binnen elke partij die zich socialistisch, sociaal of anderszins democratisch durft te noemen.
3. Bij het begin van de eerste wereldoorlog werd door de socialistische partijleiding reeds op grote schaal verraad gepleegd aan het zelfverkleerde en mobiliserende ideaal van menselijke waardigheid en integriteit waar de proletarische achterban het noodzakelijke kanonnenvlees diende te leveren. Gekoppeld aan de onderhandelingen voor regeringsdeelname leidde dit tot soldatenlijken als pasmunt voor beleidspromotie.
4. Partijideologen ontwikkelden een eigen mythologie gebaseerd op rancune en jaloezie als drijfveer voor gelijke rechten van in de vroegste oudheid. De hele geschiedenis werd herschreven tot een consistent revolutionair proletarisch geheel. De teleologische loop van de geschiedenis leidde onvermijdelijk tot de verlossing van de mensheid door de arbeidersklasse. De marxistische theologie was geboren.
5. Na de tweede wereldoorlog werd eens te meer verraad gepleegd aan de eigen achterban die kort gesloten werd met een clichématige verhaal van universele solidariteit als esoterisch kernbeginsel van het menselijke bestaan. Onder dit mom werden de belangen van de zwakste sociale lagen gefnuikt door massale import van allochtone migranten om falende oude industrieën nog enkele decennia voor veel belastingsgeld draaiende te houden. Hierdoor werden de lonen van de eigen achterban fors gedrukt en een marktversturende situatie getolereerd: een gebrek aan arbeidskrachten leidt normaal tot een verhoging van de lonen in geval echt belangrijke productieketens. Niet alleen werden deze migranten in mensonwaardige werk- en woonomstandigheden gehouden als waarschuwing voor de intussen beter

gesitueerde arbeidersaristocratie, het werd ook het begin van een eindeloze keten van importmigratie, twijfelachtige gezinshereniging – evenwel niet in het land van herkomst – waardoor integratie bewust werd tegengewerkt. Onder het mom van clichés over ‘gelijkheid, vrijheid en broederlijkheid’ werden de sociale promotiemogelijkheden van de autochtone arbeidersklasse genegeerd dan wel tegengewerkt. Zij en zij alleen werden geconfronteerd met de samenlevingsproblemen van het multiculturele mantra waarmee men stemmen probeerde te winnen van de migrantenpopulaties die als nieuwe proleten werden erkend. Zij het dat dezen zichzelf enigszins anders kwalificeerden. Dat andere rattenvangers hierop vaardig inspelen, hoeft geen betoog.

6. Onderwijs als essentieel onderdeel van sociale promotie, ‘social binding & social bridging’ hebben de sociaaldemocraten met hun gelijke kansenverhaal de nek omgedraaid. In Nederland formuleerde een communistische voorman het ooit naar aanleiding van de nivellerende onderwijshervormingen voor meer gelijke kansen: ***‘Wanneer de arbeiderskinderen eindelijk ook naar het gymnasium kunnen gaan, wordt deze onderwijsvorm afgeschat!’***. ***‘Wil links buiten de Nieuwe Klasse (loftsocialisme) aanhang behouden, dan moet het, milder en wijzer, zijn dubbele moraal herzien, de categorische imperatief in ere herstellen en het emancipatieproject weer oppakken. Dat lukt alleen als links zijn achterhaalde antiburgerlijkheid aflegt, dat allesoverheersende thema van de linkse levensstijl.’*** (HJ Schoo, **Republiek van vrije burgers p. 274**) Door een anti-burgerlijk wereldbeeld en een krachtig waarden- en cultuurrelativisme te omarmen, gaf links zijn centrale politieke project prijs: de emancipatie der minderbedeelden

7. Omdat ze niet kon weerstaan aan de roep om beweging, verandering, opbreken van verworven rechten als basis voor een maatschappelijk immobilisme liepen de socialisten in de fuik van de meritocratie: een ‘gelijke kansenideologie’ werd op de spits gedreven door de generatie erfopvolgers, die hun eigen dynastieke positie even uit het zicht hoopten te houden. Verworven rechten en dichtgetimmerde syndicale realisaties hoopten de nieuwe loftsocialisten te kunnen overstijgen door een nieuwe regelgeving: beoordeling op basis van marktconforme verdiensten, gepaard aan de zelfpromotie, ook financieel met exorbitant bedragen, onder het motto: zou jij het zelf ook niet doen als je de kans kreeg? Zo bleek Patrick Janssens als sp.a-voorzitter zijn meer dan forse honorering in een vennootschap (!) te toucheren. Een externe spindoctor moest aangetrokken worden als partijleider door een partij die inhoudelijk niets meer te vertellen had noch heeft. Voorzitter Janssens begreep snel dat een personencultus rond zichzelf veel rendabeler was dan een gegarandeerde aantasting van zijn persoon door partijrot. Hij lanceerde de marketingcampagne rond ‘gelijke kansen’ te beginnen met het onderwijs waar men nog niet bekomen was van de rode terreur van regent Luc Van den Bossche wiens dochter als oogmerk werd gepresenteerd om de teletubbie -mythe te decoreren. In wezen blijkt dit ‘gelijke kansenverhaal’ een zoveelste ramp voor de ‘natuurlijke achterban’ van de socialisten. ***‘Het meritocratisch beginsel integreert niet, maar***

brengt een gesegregeerde samenlevingen voort'. (Schoo, 299) 'Haar leidend beginsel genereert niet langer sociale dynamiek, maar verfijnde 'uitsortering', geen sociale mobiliteit, maar een nieuwe standenmaatschappij. Die stoelt weliswaar niet op geboorte, maar op verdienste. Maar dat verschil is betekenisloos als intelligentie de belangrijkste bron van verdienste, inderdaad in hoge mate erfelijk is. Met z'n allen hebben we dan, van de regen in de drup, een erfelijke standenmaatschappij verruild voor een erfelijke meritocratie.

'(ib.300) De socialisten liggen mee aan de basis van de excessen van de 'masters of the univers': exorbitante inkomsten, lonen, premies voor wie pretendeert grote 'verdiensten' te genereren voor ziekenhuis, school, bedrijf, bank, overheid... Socialistische oud partijbonzen selecteren ook graag voor zichzelf fors gehonoreerde taken, functies en posten waar ze hun vermeende bestuurlijke kwaliteiten kunnen laten renderen. In Nederland wordt nu gepleit voor het ontnemen van het socialistische partijlidmaatschap van deze PvdA-regenten die meer toucheren dan anderhalve keer de remuneratie van de minister-president, de fameuze Balkenendenorm. Wie daarentegen bovengenoemde 'verdiensten' niet blijkt ten toon te kunnen spreiden rest de onderkant: schrijnende ongelijkheid voor degenen die gefaald lijken te hebben. Wie zich in de geest van de socialistische idealen bekommert om 'social binding & bridging,' wie probeert gemeenschapsbinding te realiseren in opvoeding, onderwijs, openbare diensten wordt afgevoerd als minabel op de markt van welzijn en geluk. De zwakste sociale lagen worden wegens 'eigen schuld dikke bult' in de steek gelaten door hun historische leiders die zich bovendien als vermeende zorgzame beheerders en bestuurders hebben verplicht aan de marktwerking, ook in de openbare diensten, de sociale en zorgeconomie. De gevolgen van die uit de hand gelopen marktwerking en dit casinokapitalisme krijgen hun vroegere kiezers als een boemerang terugbezorgd. De recente bankencrisis is een schrikbarend voorbeeld. De socialisten zijn felle pleitbezorger van staats – lees belasting – hulp om het omvallen van gokkende banken te verhinderen. Socialisten organiseren enorme staatssteun voor privé-banken, maar weigeren daaraan controle-eisen te koppelen waardoor het wilde gokkapitaal weer in galop nieuwe rampen tegemoet rent. Tegenover het armageddon van de financiële crisis doen ze zelfs geen moeite meer om een antwoord te formuleren en gedragen ze zich als konijnen voor de lichtbak. Kreten en gefluister, gewezen en tandengeknars en een amechtige poging om hun lijf en leden te prostitueren in de hoop te overleven als beheerders van het bestuursapparaat, met of zonder Frank Vandenbroucke.

8. Socialisten in Nederland, Engeland, Frankrijk en België keerden zich op populistische basis tegen Europa omdat ze op die manier hoopten stemmen te ronselen bij hun verloren achterban. Nochtans liggen hun voorvaders mee aan de basis van de grootste verwezenlijking ooit: vrede en welvaart in een verenigend Europa.

9. Het is niet verbazingwekkend dat op deze manier de socialistische partijen in zowat heel Europa hun niet direct horige achterban verloren zijn.

10. De krokodillen van de ecologische beweging, in Vlaanderen als ‘Groen!’ omschreven, hebben zich ook reeds lang van het ‘anders gaan leven’ ontdaan. Hun ijdele ‘strategie van de angst’ voor de opwarming van de aarde, hun ijzige pleidooi voor minder en trager en de ratrace in oude linkse slogantaal om het summum van solidariteit snijdt evenmin hout bij de vroegere aanhangers van de socialisten. De leegte na een verpulverende interne machtsstrijd wegens een mislukte regeringsdeelname maakt van ‘Groen!’ ook geen mogelijk startpunt voor een nieuw sociaaldemocratisch verhaal.

Wat te doen?

Historisch groeide vanuit georganiseerde belangenverenigingen zoals vakbonden en ziekenfondsen, op de straat en in de bedrijven, een nieuwe beweging. Ze kon pas verdere politieke macht nastreven wanneer ze een voldoende numerieke basis had uitgebouwd.

De vraag is of dit ook vandaag nog haalbaar is. Zeker niet binnen een geur van verrotting van de oude structuren en dynastieën.

Consumenten, spaarders en aandeelhouders, onderwijskrachten, mensen uit de sociale economie en vakbonden moeten zelf een politieke lijn naar voor schuiven. Daarbij zullen alle vakbonden de eigen korte termijnbelangen moeten zien te overstijgen. Ook een sociaalliberale inbreng is daarbij zinvol gezien historisch de sociaaldemocratie daar ook zijn ideologische wortels heeft.

Gelukkig is in België vanuit de vakbeweging de waarschuwing gekomen dat de bevolking de lasten niet wil dragen van speculerend banken en gokkende bankiers met reusachtige bonussen en premies. Onder het plaveisel broeit het moeras.

Het lijkt echter evident dat dit niet zal volstaan zonder een grondig nieuw verhaal, wegens alle vorige compleet ongeloofwaardig geworden.

In Europa zullen de volgende decennia niet het zeewaterpeil maar wel een tsunami aan financieringscrises de grootste economische en politieke schokgolven genereren. Om die te overleven heeft een democratische samenleving de mogelijkheden en de plicht om ingrijpende maatregelen te nemen tegen het financierskapitaal, tegen wilde beurspeculatie, eerder dan met generatiepacten en het vermarkten van alle sociale economie en publieke infrastructuurvoorzieningen gevaarlijke financiële spookconstructies te creëren.

De Europese Unie biedt hierbij mogelijkheden. Europese politieke partijen zullen daarbij de dienst moeten uitmaken om de landelijke politiek op een hoger en sterker niveau te tillen. Dat biedt een opportuniteit om de Unie te versterken. De internationale situatie zal onvermijdelijk ook militaire en economische inspanningen

en herstructurerings eisen. Dat biedt de mogelijkheid om een duurzame economie uit te bouwen waar het enorme intellectuele potentieel van Europa creatief kan renderen in een flexibele maar veilige omgeving waar de Unie en de deelstaatoverheden de voorwaarden voor een creatieve dynamiek scherp houden. Aan zo'n Europese Unie kan ook de rest van de wereld vreedzaam voordeel hebben. Intelligente democraten weten deze uitdagingen te herkennen als politieke kansen voor ruim gesteunde sociale en democratische bewegingen. Alleen zo zullen ze weerwerk kunnen bieden aan populistische of nationalistische rattenvangers die een wanhopige massa simpele en radicale oplossingen voorspiegelen. Socialistische partijleiders die zich destijds bekenden tot collaborateurs van de nationaalsocialisten.

Hun verantwoordelijkheid voor vrede en welvaart is hierbij dus verpletterend. Dat dit op Europees niveau diepgaand overleg vereist is evident, dat dit moet gecommuniceerd worden aan de bevolking en dat hierover een electorale meerderheid moet bereikt worden, evenzeer .

Europa is de bakermat van de democratische traditie en al zijn uitwassen. Dan moet de EU ook werk maken van het democratische toneel als politiek forum voor de inwoners en de rest van de wereld. Theaterpretentie moet je verdienen, iedere dag weer.

Op deelstaatniveau, op regioniveau zal ferm moeten gesleuteld worden aan een sociale economie want wat er nog rest aan sociaal netwerk is nauwelijks nog te boeten. Sociaal weefsel functioneert niet meer als doekje voor het bloeden wegens tot eenzaamheid gerafeld voor een maximaal consumentendividend. Ziekte en psychisch leed worden commercieel bespeeld met een preventieve strategie van de angst. De erosie tussen de openbare en de private sfeer is een van de meest bedreigende trends waardoor het democratische theater van de macht uitgehold wordt.

Politiek moet gedefinieerd worden in termen van: versterk de social binding & social bridging, zorg voor een sociale economie waarbij mensen een voldoende grote mate van veiligheid en zekerheid krijgen, vooral wanneer ze zwaar ziek of invalide worden. Onzekerheid, angst voor werk, inkomen en geweld veroorzaken meer immers meer ellende, ziekte en dood dan alle andere parameters.

Een nieuwe sociaal democratische beweging zal daarop gebouwd worden.

De oude gedachten en krachten zijn verworpen tot regenteske beheerders van de eigen verworven rechten.